

Comentariul poeziei lui Vasile Alecsandri Serile la Mircesti - prima parte

Lipsit de profunzimi, Alecsandri are o sensibilitate particulara pentru comunicare si succes, care il face sa considere poezia o forma superioara a sociabilitatii. Opera sa traieste din legaturile cu prezentul. Poetul scrie in mod evident pentru a fi citit si declamat, isi orienteaza discursul catre public, ravnind la recunoasterea generala. Aceasta deschidere catre receptarea imediata si neproblematica exclude transfigurarea si simbolurile dificile, pentru ca accesibilitatea a fost din totdeauna o conditie a intelegerii. Cu toate ca la maturitate angajamentul poetului este in primul rand estetic, el stie sa pastreze in poezie tonul de conversatie, amintind de placutul obicei al dedicatiilor pe albume. Din aceasta perspectiva ni se pare potrivit sa interpretam Serile la Mircesti, poezia care deschide volumul de Pasteluri din 1875. Ea dezvolta o retorica a adresarii care instituie o relatie personala a autorului cu cititorii sai. Din lipsa efortului de cizelare rezulta o prospetime ingenua a textului ce da la lectura impresia sinceritatii. Discursul, larg desfasurat, cu lungimi si discontinuitati cauzate de zborul liber al fanteziei, nesocoteste norma de concentrare pe care se sprijina poetica Pastelurilor. In felul acesta, judecata dupa criteriul poetului insusi, ce aspira, in perioada sa junimista la o tehnica superioara, Serile la Mircesti ramane inferioara celorlalte pasteluri. De altfel, constient, probabil, de slabiciunile formale, autorul o publica izolat, in Revista contemporana, abia in 1873, desi, daca mentiunea este exacta fusese scrisa in 1867.

Ideea poeziei trebuie sa-i fi placut autorului, pentru ca se hotaraste sa n-o paraseasca ci scoate din acelasi trunchi La gura sobei, o varianta ulterioara, probabil, in sa la gradul cerut de elaborare, respectand formula compositionala de patru strofe, cu o mica inscenare si finalul in poanta acreditata odata cu specia.

Constructia lejera nesufocata de reguli, cu o dictione mai apropiata de vorbirea fireasca se constituie intr-un captatio benevolentiae sui-generis. Ulterior asezata la inceputul volumului, poezia este eliberata de obligatia de a participa la unitatea stilistica a volumului si devine o prefata lirica a lui, o invitatie, in stil colocvial, la lectura Naturaletea tonului, atata cata poate fi la acea data sugereaza dorinta de comunicare. Poetul pare sa versifice o pagina de corespondenta "Iata-ma in sfarsit - ii va scrie mai tarziu prietenului Ion Ghica, evocand acelasi mediu - la mine acasa printre ai mei, dintre care doua nepotele si patru catei, care ma sarbatoresc si ma ametesc cu ciripitul si latratul lor. Mi-am gasit casuta captusita pentru iarna gratie prevederii Paulinei, si biroul meu renovat, numai indemnuri a lucru!" Asadar, petrecerea agreabila a timpului in cadru domestic si sensibilitatea meteorologica anii in imaginar si indemnul de a scrie sunt deopotrieva teme lirice si subiecte epistolare.